

Ce înseamnă învierea? – J. B. Stoney

Ioan 20.1-20

Cuprinsul

Introducere

1. Ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu?
2. Ce înseamnă învierea pentru Hristos?
3. Ce atitudine are Dumnezeu pe baza învierii față de credincios?
4. Ce înseamnă învierea pentru credincios în relația lui cu Dumnezeu?
5. Ce înseamnă învierea pentru puterea răului?
6. Ce înseamnă învierea pentru creația întreagă?

Introducere

Doresc cu plăcere cu ajutorul Domnului să studiez împreună cu voi în aceste prelegeri ceea ce eu doresc să numesc cu plăcere „mărturia finală”. Este vorba de felul cum noi suntem pregătiți pentru venirea Domnului. Biserica ca „sfeșnic” a eșuat complet. Vedem în adunarea din Efes că ea „a părăsit dragostea dintâi” și o amenința luarea sfeșnicului din locul lui. Sfeșnic înseamnă că pe pământul acesta se răspândește lumină din Biserică. Când apoi în Tiatira lucrurile devin și mai grave, nu mai este vorba de sfeșnic, ci se spune: „Îi voi da luceafărul de dimineată” (Apocalipsa 2.28). Noi ar trebui să fim caracterizați numai prin aceea, că avem privirea îndreptată spre venirea Domnului. Luceafărul de dimineată anunță venirea zilei. Oricine este familiarizat cu observarea luceafărului de dimineată știe că în curând va veni ziua, dacă răsare luceafărul de dimineată. Însă nu este ziua însăși, ci numai venirea zilei. De aceea Petru spune: „... și va răsări luceafărul de dimineată în inimile voastre” (2 Petru 1.19).

Doresc să vă prezint întrucâtva cum arată pregătirea voastră pentru venirea Domnului. În Luca 12.47 citim despre „robul care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc”. Nu vorbesc acum despre răpire, ci despre a fi pregătit, că Domnul poate veni când vrea El, și noi ne pregătim pentru El. „Duhul și mireasa zic: „Vino!”” (Apocalipsa 22.17). Eu nu cred că oricine este calificat să spună „Vino!”, decât numai mireasa. Așa cum Scriptura prezintă, nimeni nu poate spune „Vino!”, decât numai mireasa. Aici nu este vorba numai de a rosti cuvântul „Vino!”. Toate fecioarele au ieșit să întâmpine pe mire. Însă întrebarea este, dacă tu ai ajuns să înțelegi tot ce este inclus în această invitație minunată „Vino!”. Dacă tu cu adevărat rogi pe Domnul în inima ta să Se reîntoarcă pe pământul acesta? Este o chestiune foarte serioasă pentru fiecare, să spună „Vino!”. Ai putea întreba: Nu este corect să se spună „Vino!”? Dacă se spune cu inima sinceră, desigur este corect. Dar adu-ți aminte, că este Duhul și mireasa care spun „Vino!”, și rezultatul este că și alții sunt îndemnați să spună la fel.

În aceste prelegeri doresc să vă conduc, ca să vedeți cum este chemată mireasa. Încep cu învierea, și ca să fac tema mai simplă, doresc s-o împart pe capitole. Primul capitol este:

1. Ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu?

Vă rog să nu vă mirați dacă voi înainta *încet* și dacă probabil nu întotdeauna voi diferenția foarte clar punctele. Tema, așa cum o prezint acum, este și pentru mine nouă, și trebuie să vorbesc atent. Dar văd importanța ei covârșitoare, și aceasta doresc cu plăcere să vi-o fac cunoscut. În prima parte este deci vorba de a înțelege ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu.

Învierea este o dovadă că un Om a glorificat pe Dumnezeu. Eu nu pot prezenta fiecare loc din Scriptură care are a face cu această temă. Vreau însă să amintesc cel puțin capitolele. Domnul spune în evanghelia după Ioan capitolul 12: „Tată, scapă-Mă din ceasul acesta ... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta. Tată, preamărește Numele Tău! Și din cer s-a auzit un glas care zicea: „L-am preamărit și Îl voi mai preamări.” (Ioan 12.27b,28) Fiul lui Dumnezeu a fost preamărit, atunci când El a înviat pe Lazăr, și apoi, când El Însuși a fost înviat. Așa cum citim într-un alt loc, că „Hristos a fost înviat dintre morți prin slava Tatălui” (Romani 6.4). Ioan 13.31 vă dă toate acestea în rezumat scurt: „După ce a ieșit el, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată.” Doresc să vă rog, să meditați la faptul că un Om a glorificat pe Dumnezeu. Cred că ceva mareț este inclus în aceasta. Un Om a glorificat pe Dumnezeu, și slava și-a revendicat dreptul asupra acestui Om.

Doresc să vă rog, să rămânem un moment la ceea ce înseamnă aceasta pentru Dumnezeu. Este vorba nu numai de faptul că Hristos a venit atunci când omul a eșuat în toate punerile lui la probă. Cine studiază istoria omului, așa cum o relatează Scriptura, va vedea: cu cât Dumnezeu i S-a revelat mai mult (și cu fiecare economie Dumnezeu S-a revelat mai mult decât S-a revelat în economia anterioară), cu atât omul a eșuat mai mult. Și așa spune Domnul la sfârșit: „Degeaba M-am muncit, pentru nimic și fără folos Mi-am epuizat puterea” (Isaia 49.4). Dar acum, ce a venit acum? Dumnezeu S-a rezeamat pe Acela care este puternic. „Dreapta Sa și brațul Său cel sfânt I-au venit în ajutor” (Psalm 98.1). El a trimis pe Fiul Său și Fiul Său a zis: „Vin, să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalm 40.7,8). Nu numai că El în domeniul particular și în public a făcut totul spre mulțumirea deplină a lui Dumnezeu – El a legat orice ruptură -, ci după ce El timp de treizeci de ani pe tot drumul Său și în toată comportarea Lui a fost spre bucuria lui Dumnezeu în viața Sa particulară, El a prezentat pe Dumnezeu în slujba Sa publică așa fel, că pe muntele sfânt a venit un glas din nori: „Acesta este Fiul meu preaiubit; de El să ascultați” (Luca 9.35). Punctul culminant îl găsim pe muntele transfigurării, unde slava însăși L-a cuprins. Și tocmai din acest punct El a coborât ca să moară. El nu numai a fost frumos pentru Dumnezeu în orice privință pe pământul acesta ca Om. Dar acum El vrea și să poarte judecata, pe care o merită omul. Această judecată este moartea. Pe om sunt nu numai păcate, ci și moartea. De aceea Domnul coboară de pe muntele sfânt, ca să moară, și El spune: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53).

Știm că în grădina Ghetsimani acest Om desăvârșit – plăcerea lui Dumnezeu ca Om aici pe pământ – a gustat ca un gust anticipat judecata îngrozitoare, pe care El voia s-o poarte. Însă oricât de mare ar fi fost aceasta, nu era totul. Lucrarea minunată era că El nu numai a purtat judecata, care era partea omului, ci totodată El a glorificat pe Dumnezeu, prin faptul că El a

purtat judecata. Rezultatul acesteia îl vom vedea în curând. El nu numai a purtat judecata, care trebuia să vină asupra omului, nu numai Și-a dat viața, de care păcatul putea fi atașat, ci El putea spune: „Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau” (Ioan 10.17). El a purtat grijă într-un fel așa de neclintit de toate câte se cuvin lui Dumnezeu în acest moment îngrozitor, a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, că El „a fost înviat dintre morți prin slava Tatălui” (Romani 6.4).

Priviți acum învierea ca ceea ce ea înseamnă pentru Dumnezeu! Dumnezeu nu Se mai comportă cu omul așa cum S-a comportat până acum cu el. El nu mai exercită influență asupra omului, nu îl mai pune la probă – s-a terminat cu aceasta. Însă Dumnezeu (preamărit să-I fie Numele!) lucrează acum pornind de la El Însuși. Dacă înțelegeți aceasta, va fi un mare ajutor pentru voi: Dumnezeu lucrează aici jos printr-un Om aflat în slavă. Dacă înțelegeți aceasta veți primi o idee vagă despre ceea ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu. El lucrează acum din cer pe pământ, și nimeni nu va fi mântuit decât prin lumina care vine din slava lui Dumnezeu, care se odihnește pe un Om aflat la dreapta lui Dumnezeu. Este lumina care vine din cer. Și de aceea, „dacă Evanghelia noastră este acoperită” – ia seama bine la această expresie – „este acoperită pentru cei ce pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioși, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4.3,4). Omul este complet stricat sub judecata morții. Dar noi privim acum ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu.

Sper ca voi să puteți vedea, că El lucrează acum printr-un alt Om. Încă nu mă refer la ceea ce înseamnă învierea cu privire la credincioși, ci la ceea ce este ea pentru Dumnezeu: și anume atunci când Hristos a purtat judecata care era partea omului, care a dezonorat pe Dumnezeu, atunci El a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, că omul – și anume în Persoana Sa preaslăvită – stă acum chiar la dreapta lui Dumnezeu, în loc ca omul să fie la cea mai mare depărtare de Dumnezeu. Și din locul acesta lucrează Dumnezeu astăzi. Dacă înțelegeți aceasta, atunci veți observa că aceasta înseamnă o comunicare minunată pentru sufletul vostru și o bucurie pentru inima voastră. Învierea include, că moartea a fost acolo (moartea este judecata lui Dumnezeu asupra lui Adam și a urmașilor lui). Dar ea ne garantează și că Omul, care a murit, a înviat dintre morți, „fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, El trăiește pentru Dumnezeu” (Romani 6.10). Omul, care era sub judecată, este în ochii lui Dumnezeu judecat pentru totdeauna. Dar acum vin la ceea ce de fapt aparține unui alt capitol. Atât aici despre capitolul 1, și am încrederea că voi veți medita la aceasta, căci dacă veți face așa – sunt sigur de aceasta – veți avea mai mult decât v-am spus eu.

Merg acum la capitolul 2:

2. Ce înseamnă învierea pentru Hristos?

Primul lucru este că El prin înviere a deschis drumul pentru Dumnezeu, pentru ca inima Sa să Se exprime spre cea mai mare satisfacție a Sa. Ceea ce pentru fratele mai mare al fiului pierdut era o problemă, devine acum clar că acela care era o rușine pentru familie este salutat acum cu cea mai mare simpatie și este așezat pe locul cel mai înalt și că el, cel care totdeauna

s-a comportat corect, nu primește nimic de felul acesta. De ce a avut loc aceasta? Deoarece fiul pierdut este adus înapoi pe baza Omului glorificat! Celălalt vine pe baza caracterului lui bun. Oamenii se preocupă mult cu importanța iertării. Dar iertarea – un har așa de mare, precum este ea – este o parte foarte mică a Evangheliei. Căci Evanghelia nu este numai folos și câștig pentru păcătos, ci în ea este inclusă și partea lui Dumnezeu. Așa cum Hristos a zis după discuția Lui cu femeia din Samaria: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți. ... Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4.32,34). El zice, ca să spunem așa: Doresc ca inima Tatălui Meu să se poată deschide în toată mărimea ei și să se poată exprima față de un fiu pierdut, sărman. Nu cred că noi putem înțelege corect ce bucurie era pentru Hristos, atunci când a zis: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17.4).

Acesta este primul punct în legătură cu învierea, ca ceea ce ea înseamnă pentru Hristos. Al doilea punct este, că El are acum urmași noi. El spune în evanghelia după Ioan 12.24: „Dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă.” Și iarăși în capitolul 20: „Du-te la frații Mei”. Un lucru îl știu bine, și doresc ca și voi să rețineți aceasta: desigur fiecare dorește cu plăcere iertarea, dar în ceea ce privește învierea, este o mare împotrivire în natura noastră s-o accepte. De ce? Deoarece noi nu mai putem continua să lucrăm cu omul vechi, dacă acceptăm învierea. Nouăzeci de procente din credincioșii care cred în puterea sângelui nu au luat în posesiune prin credință învierea. Desigur au primit din partea lui Dumnezeu foloasele învierii, chiar dacă ei nu au luat-o cu adevărat în posesiune pentru ei sau nu și-au însușit-o. Și este o mare mângâiere să ști că primirea mea înaintea lui Dumnezeu este potrivit desăvârșirii lucrării lui Hristos și nu după măsura în care eu mi-am însușit-o. Primirea la Dumnezeu nu se schimbă. Ea nici nu poate fi îmbunătățită. Savurarea ei de către voi se poate îmbunătăți, dar voi nu puteți îmbunătăți primirea la Dumnezeu.

Acum m-am depărat de fapt de subiect. Am vorbit despre înviere în legătură cu ceea ce este ea pentru Hristos. Este consecința faptului că El a fost ascultat când era între coarnele bivolului și că acum El ocupă locul Său în mijlocul Bisericii (Adunării). Și după aceea El face cunoscut: „Voi vesti Numele Tău fraților mei.” Acum El are frați, „atât Cel care sfințește cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, El nu Se rușinează să-i numească frați” (Evrei 2.11). Aceștia sunt urmașii noi, multe spice rezultate din grăunțele de grâu. De aceea El spune Mariei Magdalena: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Acum El poate spune Tatălui: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei” (Psalm 22.22). Sau așa cum stă scris în evanghelia după Ioan 17: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.” S-a arătat, că El are acum o societate, care este din El sau așa cum citim într-un alt loc: „Este o taină mare”. Noi nu găsim taina în epistola către Evrei, dar marea taină este că noi suntem din carnea Lui, suntem mădulare ale trupului Său. Nu este așa, că El este din noi, ci noi suntem din El. „Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică” (Efeseni 5.32).

Privesc acum învierea cu privire la ceea ce este ea pentru El. Apoi [în al treilea rând] cu privire la Israel este valabil, că – cu toate că El a renunțat la toate câte El era îndreptățit să le

aibă ca Om – se spune totuși: „Dar că L-a înviat dintre cei morți, ca să nu Se mai întoarcă în putrezire, a spus-o astfel: „Vă voi da lucrurile sfinte pe care le-am asigurat lui David” (Faptele Apostolilor 13.34). Și în Psalmul 2 Dumnezeu Îi zice: „Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire” (Psalm 2.7,8). Doresc cu plăcere, ca cel mai tânăr de aici să înțeleagă ce schimbare minunată a avut loc cu privire la tot ce este pe pământul acesta din cauza învierii Lui. Gândesc că noi nu putem înțelege pe deplin aceasta. Vorbesc despre mine însumi. Eu învăț, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, și sunt tot mai impresionat – și de aceea mulțumitor – de mărimea lucrurilor care urmează pe baza învierii. Dar așa cum am spus mai înainte, eu cred că în noi este o împotrivire naturală să primim acestea.

Capitolul următor:

3. Ce atitudine are Dumnezeu pe baza învierii față de credincios?

Am văzut că omul, care stă sub judecata morții, a dispărut în judecata de la crucea lui Hristos. Și Omul care a purtat judecata, și astfel a înlăturat-o, este singurul Om care rămâne înaintea ochilor lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu „să fie drept și să îndreptățească pe cel care crede în Isus” (Romani 3.26). Am vorbit deja despre fratele mai mare: cât de nepotrivit i s-a părut lui, că fiul pierdut, care era o rușine și un scandal, a fost primit cu cea mai mare simpatie și atenție. Aceasta are loc numai de aceea că el este primit pe baza Omului glorificat și nu numai pe baza unui păcătos, căruia i s-a iertat. Dumnezeu poate acum în plinătatea inimii Sale să iese în întâmpinarea oricărui om care se întoarce înapoi, deoarece El ne primește „în Preaiubitul”. Nimeni nu poate înțelege pe deplin mărimea acestei primiri, cum Dumnezeu poate saluta pe fiul pierdut reîntors. Citim despre aceasta ca parabolă. Dar este o comunicare de mare binecuvântare pentru noi. Noi nu puteam fi primiți mai bine. Aceasta nu poate fi mai mult îmbunătățită.

Următorul pas este că tu trebuie să savurezi această primire. Aceasta este partea ta și este cu totul altceva. Doresc să spun fiecăruia dintre voi cu toată insistența (veți cunoaște importanța mare a acestui fapt!): nu amestecați savurarea primirii cu primirea însăși. Primirea a avut loc potrivit cu mărimea a ceea ce Hristos este pentru Dumnezeu. Savurarea acesteia de către voi corespunde măsurii în care voi umblați în Duhul. Una a avut loc din cauza a tot ce s-a făcut [prin Hristos], cealaltă are loc în funcție de cât voi prin Duhul cunoașteți conștient harul lui Dumnezeu. Credința voastră trebuie mai întâi să fie simplă și clară, că așa cum Dumnezeu v-a primit nu putea fi mai mult decât este. După aceea urmează savurarea. Dar aceasta este o cu totul alta chestiune. La început fiul pierdut nici nu a savurat primirea, dar el a fost adus în domeniul savurării ei. El trebuia mai întâi să fie făcut potrivit pentru a putea savura. Dar acest „a fi potrivit” nu a îmbunătățit sub nici o formă primirea lui. Ea l-a făcut numai capabil să savureze primirea lui. Vorbesc acum despre înviere. Cum Dumnezeu Se comportă față de credincios pe baza învierii: „omul aflat sub judecată” a dispărut în judecata de la crucea Domnului Isus Hristos, care a glorificat acolo pe Dumnezeu. Dar omul aflat sub judecată nu numai a fost înlăturat la cruce, ci în această moarte Hristos a glorificat totodată pe Dumnezeu. Domnul preaslăvit a păstrat în chip neclintit ceea ce se cuvenea lui Dumnezeu. În acest cel mai întunecat loc al depărtării veșnice de Dumnezeu El a glorificat pe Dumnezeu și de aceea

El a fost înviat dintre morți prin slava Tatălui. Din aceasta puteți vedea ce înseamnă învierea pentru Dumnezeu față de noi.

Mă îndrept acum spre punctul patru:

4. Ce înseamnă învierea pentru credincios în relația lui cu Dumnezeu?

Această temă este deosebit de importantă pentru fiecare. Nu mă îndoiesc că lipsa de putere și bucurie divină în credincioși este cauzată de faptul că ei nu înțeleg prin credință învierea sub aspectul ce înseamnă ea pentru ei în legătură cu Dumnezeu. Sper să nu confundați aceasta cu ceea ce este învierea pentru Dumnezeu cu privire la voi. Aici este vorba de însemnătatea învierii pentru voi în relația voastră cu Dumnezeu. Sper că ați văzut, că „omul aflat sub judecată” a dispărut dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Dacă priviți la Hristos ca siguranță a omului, atunci Îl vedeți ca Acela care în moartea Sa a înlăturat pe „omul aflat sub judecată”. Dar El, Cel care a purtat judecata, a înviat dintre morți. Pentru credincios „omul aflat sub judecată” a dispărut dinaintea ochilor lui Dumnezeu în această judecată. Și singurul om, care este acum înaintea lui Dumnezeu, este „Omul Hristos Isus”, care L-a glorificat pe Dumnezeu, prin aceea că El a purtat judecata. Și El este la dreapta lui Dumnezeu, și de acolo de la El din glorie lucrează Dumnezeu acum, prin aceea că El deschide ochi și inimi și le aduce de la întuneric la lumină. Aceasta este partea lui Dumnezeu.

Dar acum despre partea voastră. În primul rând voi trebuie să vă dați seama că este un har deosebit faptul că omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și a fost înlăturat. Din cauza aceasta ne putem aștepta să fie împotrivire față de primirea adevărului referitor la înviere. Nu se poate sta înaintea lui Dumnezeu în omul care a fost înlăturat în judecata de la crucea lui Hristos. Niciodată Dumnezeu nu revine la un astfel de om. Aceasta trebuie ținut cu tărie clar prin credință. Nu permiteți vrăjmașului să vă abată de la faptul că „omul aflat sub judecată” a fost îndepărtat dinaintea ochilor lui Dumnezeu și că singurul Om, care este acum înaintea ochilor Lui, pentru fiecare credincios este Omul care L-a glorificat. Acesta este un pas foarte important. Aceasta se primește prin credință. Acum vine partea ta. Tu trebuie să fi în concordanță cu primirea la care ții cu tărie prin credință. Și acum nu este vorba de faptul că prin credință voi vă vedeți liberi de legea păcatului și a morții, ci că voi sunteți așa prin legea Duhului de viață în Hristos Isus.

Mulți sunt împiedicați și au probleme în privința aceasta. Ei încearcă să fie liberi prin credință, pentru ca să fie liberi, în loc ca ei să fie cu adevărat liberi prin harul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu are două părți. Aceasta trebuie s-o păstrați în memorie. Pe de o parte El a îndepărtat la cruce dinaintea ochilor Săi pe „omul aflat sub judecată”, și în măsura cum voi aveți credință, veți savura acest fapt. După aceea El dă pe Duhul Sfânt, puterea lui Dumnezeu, pentru ca voi să fiți păstrați, în timp ce trăiți în concordanță cu felul în care El v-a primit în Hristos. De aceea găsim în epistola către Romani 5, că noi am fost îndreptățiți prin credință, și apoi în Romani 8.2: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” – „Dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”; atunci totul este clar. Este pur și simplu minunat de frumos. Dumnezeu a îndepărtat totul dinaintea ochilor Săi. Aceasta ar trebui s-o țineți cu tărie totdeauna prin credință, aceasta este nemodificabil.

Probabil va spune cineva: da, dar încă nu a dispărut dinaintea ochilor mei. Eu sunt ca fiul pierdut, sunt îngrijorat, că sunt așa de nepotrivit. Dar Dumnezeu ți-a dat Duhul, pentru ca tu să poți fi în Hristos înaintea Lui în putere divină și astfel liber de omul vechi în practică, așa cum tu ești acum înaintea ochilor lui Dumnezeu pe baza lucrării lui Hristos. Vorbesc acum despre poziția nouă, pe care voi o posedați prin Duhul lui Dumnezeu; aceasta este partea noastră. Ea este realitate numai dacă umblăm în Duhul, dacă nu împlinim poftele cărnii. Probabil va spune cineva: astăzi dimineața am pierdut răbdarea. Atunci nu ai umblat în Duhul. Credința este aceea care totdeauna ia pentru sine ceea ce este partea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu Se schimbă. Tu rămâi totdeauna în primirea de care ai avut parte. Dumnezeu nu Se întoarce niciodată la ce este vechi, la rânduiala veche. El niciodată nu o trezește iarăși. Prin aceasta nu spun că El nu vede, că tu trăiești în carne; El vede aceasta și pentru aceasta te va judeca, dacă tu însuși nu te judeci. Așa citim de exemplu despre un om care a fost dat pe mâna lui satan pentru nimicirea cărnii. Dacă prin har înțelegi poziția ta nouă, atunci vei recunoaște că tu ai fost eliberat de omul vechi prin moartea lui Hristos. Tu ești mort împreună cu Hristos și despărțit de „omul aflat sub judecată”. Și acum înveți să spui: „Eu am fost răstignit împreună cu Hristos, dar cu toate acestea nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Aceasta este latura practică. Omul aflat sub judecată a dispărut prin judecată dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și el niciodată nu ar mai trebui să revină pentru credincios. După aceasta trebuie să ne orientăm. Probabil vei spune: da, dar el revine totuși. Aceasta este numai din cauză că tu nu umpli în Duhul. Dacă ai umbla în Duhul, nu ai împlini poftele cărnii. Și tu vei umbla în Duhul, dacă Hristos este totul pentru tine. Nimic nu poate fi mai minunat decât poziția în care te-a așezat Dumnezeu în harul Său.

În final noi avem încă un câștig mare pentru noi de la înviere. Noi vom avea un trup glorificat, care este ca trupul Lui de slavă (oricât de puțin am ști noi ce înseamnă aceasta): „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților” (1 Corinteni 15.21). Hristos este cel dintâi rod al celor adormiți.

Am vorbit despre patru teme, și acum voi vorbi despre a cincea, pe care trebuie să le păstrăm în memorie:

5. Ce înseamnă învierea pentru puterea răului?

Prin faptul că Hristos a înviat dintre morți, El a biruit toată puterea răului. Dacă veți privi dimensiunea mare a ceea ce cuprinde învierea, veți avea foloase mari din aceasta. „Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14). El a împlinit făgăduința dată în Eden, că Unul, care se va naște dintr-o femeie, va trebui să zdrobească capul șarpelui. El putea spune: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53). Dar așa cum citim în Coloseni 2, în moarte El a triumfat peste toți [dușmanii], și El îi spune lui Ioan pe insula Patmos: „Eu am cheile locuinței morți și ale morții”. Nu trebuie să citez și alte pasaje. Dar veți vedea, că El trebuie să domnească, până când toți vrăjmașii vor fi puși sub picioarele Lui. „Căci El a supus totul sub picioarele Lui” (1 Corinteni 15.27). „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimic și va fi moartea.” Și voi vedeți în

epistola către Efeseni 1.19, care este partea noastră cu El în puterea învierii Sale: „... și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.19-21). Mă veți aproba: prin învierea Omului Isus Hristos dintre morți a fost creată o poziție minunată. Un Om în persoana lui Hristos a biruit toată puterea lui satan. El S-a supus până la extrem puterii lui satan, și apoi El a biruit-o. În moarte El a biruit puterea morții. Dumnezeu a fost întotdeauna – aceasta nu trebuie s-o spun – mai mare decât satan. Dar în evangheliile vedem realitatea minunată, că un Om are putere mai mare decât satan, așa că diavolul însuși a exclamat: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 3.11). Dar acum Hristos a înviat dintre morți. El „a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și a eliberat pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14,15).

Curând, când copilul de parte bărbătească va fi luat în cer, satan va fi dezlegat. Aceasta nu se va împlini, așa cum cred eu, înainte ca Biserica să fie luată, ca să fie la Hristos. Atunci satan va fi aruncat pe pământ. Dar și acum, când noi suntem încă în lume, când satan dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită: „împotriviți-vă tari în credință”; „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). De ce? Deoarece el găsește pe Hristos în voi. Dar aceasta nu este totul. Să citim Efeseni 6.10,11: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului.” Puterea voastră este în Acela care a înviat dintre morți. El a glorificat pe Dumnezeu, și El a adus multă roadă – frații Săi -, și El ne-a așezat pe acest loc de superioritate față de satan. Noi suntem deseori atacați de satan. Însă Domnul permite ca să fim atacați, pentru ca El să poată dovedi, că noi prin puterea Sa suntem mai tari. Când Pavel era în închisoarea din Roma, se părea că puterea răului ar fi câștigat. Însă Domnul a folosit aceasta ca o ocazie să reveleze pe deplin gândurile Sale.

Ultimul pasaj:

6. Ce înseamnă învierea pentru creația întreagă?

O imagine despre aceasta primiți din capitolul pe care l-am citit, în cuvintele „În ziua dintâi a săptămânii”. Citim despre Domnul nostru preamărit, că El „este începutul creației lui Dumnezeu”. Totul din creație va fi corespunzător Lui. Dimensiunea acestei teme depășește aptitudinea mea de explicare. Mai bine poți medita asupra ei, decât s-o explici. Și eu cred, că cu cât voi meditați mai mult asupra ei, cu atât mai mult ea se va deschide pentru voi și voi veți vedea minunata ordine nouă a lucrurilor, care a venit prin înviere. Căci voi vedeți ce este înviere pentru Dumnezeu cu privire la noi, că El ne poate primi cu deplină simpatie și favoare, deoarece Hristos L-a glorificat, atunci când El a purtat judecata care se cuvenea omului. El v-a dat Duhul, așa că voi puteți spune: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2). De asemenea Hristos este mai tare decât toată puterea diavolului și El este începutul creației lui Dumnezeu și El va face toate lucrurile noi. Dacă veți citi ultimul capitol din epistola a doua a lui Petru, veți găsi că nu se face nici o referire la Împărăția de o mie de ani. Acolo se spune numai că „vor fi ceruri noi și un pământ

nou, în care locuiește dreptatea”. Același lucru găsim în epistola către Coloseni, unde citim că El va împăca toate lucrurile cu Sine, cele din ceruri și cele de pe pământ (Coloseni 1.20). Aceasta a fost prezentat simbolic în Levitic 16. Vă dau capitolul, deoarece am încredere că Domnul vă va conduce pe toți să studiați acest subiect. Cred că marea lipsă în suflete este, că ele nu meditează destul asupra acestor lucruri. Sunt trei lucruri, care sunt necesare, pentru a avea câștig. Primul este: primirea; al doilea este: meditarea asupra celor primite, rumegarea; al treilea este: să ni le însușim. Ele trebuie să devină substanța proprie! Dar niciodată nu vor deveni substanță proprie, dacă noi nu le rumegăm!

Nu trebuie să spun mai mult. Dar am încrederea că Domnul va conduce pe fiecare din voi să aibă o înțelegere mai profundă și mai deplină despre mărimea învierii. Și sunt sigur și mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta, că cu cât mai mult vă preocupați cu ceea ce este învierea pentru Dumnezeu și ce stă în legătură cu ea pentru voi înșivă, cu atât mai mult veți fi impresionați de binecuvântarea mare care este în legătură cu ea – din pricina Numelui Său.

Remarca redacției: Această prelegere din anul 1894 a fost prelucrată ușor din punct de vedere gramatical și în cea mai mare parte a fost lăsată în limbajul secolului trecut. Remarcile în acolade [] aparțin traducătorului.